

La Comédiathèque

Nici mort !

Jean-Pierre Martinez

comediatheque.net

Acest text este disponibil pentru lectură gratuită.
Cu toate acestea, trebuie solicitată o autorizație din partea autorului înainte de orice
reprezentare publică, fie că este realizată de companii profesioniste sau de amatori.
Pentru a lua legătura cu Jean-Pierre Martinez și a solicita o autorizație pentru
reprezentarea uneia dintre operele sale:

<https://comediatheque.net>
<https://jeanpierremartinez.net>

Nici mort!

Jean-Pierre Martinez

Traducere de autor

Pe un pat de spital, un bărbat care și-a pierdut memoria în urma unei operații de
ultimă șansă vede perindându-se toate femeile pe care le-a uitat. Oare una dintre ele
este femeia vieții lui?

Personaje

Un bărbat și o femeie
(sau mai mulți bărbați și mai multe femei)

© La Comédiathèque

O cameră impersonală, mobilată doar cu un pat de o persoană, o noptieră și un scaun. O femeie, în pijama cu dungi, este întinsă în pat. Doarme. Pe noptieră, telefonul ei mobil sună. Se trezește și răspunde.

Femeia – Da? Da, eu sunt... În regulă... Nu, nu, sar în mașină și vin imediat. Mulțumesc că m-ați sunat...

Pune telefonul la loc și rămâne o clipă pe gânduri. Se ridică și iese.

Tăcere. Muzică exagerat de dramatică.

Telefonul începe din nou să sune. Muzica se oprește. Se aude mesajul de întâmpinare.

Femeia (off) – Ați sunat la teatrul (eventual urmat de numele teatrului unde se joacă piesa). Nu suntem aici pentru moment. Vă rugăm să nu lăsați mesaj, nici noi nu vă vom lăsa vreunul. Nu uitați să vă închideți telefonul mobil și să uitați tot restul.

Întuneric.

Muzică de așteptare de robot telefonic.

Lumină.

Un bărbat este întins în pat, în pijama cu dungi. Doarme. Intră o femeie care ar putea fi mama lui (îmbrăcăminte demodată, fără machiaj, mers lipsit de energie). Se apropie de pat.

Femeia – E timpul... (Cum nu răspunde, ridică tonul și îl scutură energic.) E timpul!

Bărbatul se trezește brusc și o privește, puțin derutat.

Bărbatul – Mamă? Dar ce cauți aici?

Femeia – E timpul, băiatul meu.

Bărbatul – Timpul? Ce timp?

Femeia – Nu știu. Dar e timpul.

Bărbatul – Dar pentru ce, mai exact?

Face un efort să se ridice, apoi se oprește ca să-și recapete puterile.

Femeia – Hai, leneșule! Fă un efort, naibii! Ridică-te și umblă!

Își mai revine puțin.

Bărbatul – Parcă am mai auzit asta pe undeva.

Femeia – Din păcate, trebuie să-ți repet asta în fiecare dimineață. (Bărbatul își privește mama mirat.) Ești bine? Pari ciudat...

Bărbatul – Tu îmi spui mie asta? Ascultă, mamă, să nu te superi, dar...

Femeia – Ce?

Bărbatul – Te credeam moartă...

Femeia – Păi... sunt.

Un timp.

Bărbatul – Îmi spuneam eu că e ceva diferit la tine.

Femeia (*cu un aer înțepat*) – Așa, da?

Bărbatul – Nu, adică... în bine, te asigur! Și tata?

Femeia – Și el e mort. Iar tu, ești sigur că nu ești mort?

Bărbatul – Nu cred...

Femeia – Deci nu ești sigur.

Bărbatul – Mă gândesc că atunci când ești mort, știi, nu?

Femeia – Asta... cine știe... Mănânci bine, măcar?

Bărbatul – Nu știu... De ce?

Femeia – Dacă mănânci, înseamnă că nu ești mort.

Scotocește în buzunarul paltonului și scoate un măr pe care i-l întinde.

Femeia – Uite, ți-am adus asta.

El ia mărul cu oarecare neîncredere.

Bărbatul – Un măr... Ca al vrăjitoarei din Albă ca Zăpada...

Femeia – Te crezi Albă ca Zăpada?

Bărbatul – Sunt prudent, atât.

Femeia – Ești prudent cu propria ta mamă?

Bărbatul – Îți amintesc că ar trebui să fii moartă, totuși.

Femeia – Mă iei drept vrăjitoare, asta e?

Bărbatul – Mă tem de apa lină. Dar de o mamă moartă...

Femeia privește în jur.

Femeia – Nu e prea vesel locul ăsta...

El pare să descopere la rândul lui încăperea.

Bărbatul – Nu... Unde suntem?

Femeia – Pare un ospiciu de nebuni.

Bărbatul – Mă gândesc că dacă aș fi nebun, mi-ar fi pus o cămașă de forță.

Femeia – Și nevasta ta? Mai vine să te vadă din când în când?

Bărbatul – Nu... Adică nu-mi amintesc prea bine... Sunt însurat?

Femeia – Și prietenii tăi? Ai măcar vreun prieten?

Bărbatul – Nu știu. N-am văzut pe nimeni.

Femeia – Ce să-i faci, așa a fost mereu... De când erai mic... N-ai fost niciodată prea iubit...

Bărbatul – M-ai încurajat grozav...

Femeia – Până și eu mă întreb de ce am venit. Nici măcar nu ești mort!

Bărbatul – Îmi pare rău că te dezamăgesc încă o dată.

Femeia – Clar, ai ratat tot în viață. (Se ridică, pornește să plece, dar se întoarce o ultimă dată.) Până și propria ta moarte.

Iese. El privește mărul. Mușcă din el și pune restul pe noptieră. Mestecă un moment înainte să înghită.

Bărbatul – Deci nu sunt mort...

Întineric.

Muzică de așteptare de robot telefonic.

Lumină.

Bărbatul, în pijama, cu dungi este întins în pat. Se trezește treptat. Se ridică, se așază și privește în jur, părând că nu știe unde se află. Intră aceeași femeie. Pare cu douăzeci de ani mai tânără (haine mai tinerești, ruj, ținută hotărâtă). Aduce pe o tavă un mic dejun sumar.

Femeia – Bună dimineața!

Bărbatul pare că se trezește greu.

Bărbatul – Bună dimineața...

Femeia – Cum te simți?

Bărbatul – Bine... cred eu.

Femeia – Uite, ți-am adus micul dejun.

Bărbatul – Mic dejun la pat? Mulțumesc, dar... cu ce ocazie?

Ea nu răspunde, zâmbește îngăduitor și se așază lângă patul lui.

Femeia – Nu știu cât e de bună cafeaua. Sigur nu e espresso.

Bărbatul – Nu-i nimic, o beau oricum... Parcă-s mahmur tare.

Începe să bea cafeaua și să mănânce un pesmet.

Femeia – Scuze, cred că sunt pesmeți fără sare...

El zâmbește și continuă să mestece.

Bărbatul – Știi la ce mă gândeam?

Femeia – Nu...

Bărbatul – Nu cred că poți schimba cu adevărat lucrurile.

Femeia – Lucrurile? Adică...

Bărbatul – Sau oamenii.

Femeia – Așa e...

Bărbatul – Eu, de exemplu, cu familia mea... Mi-am dat seama imediat că n-avea cum să meargă.

Femeia – Familia ta? Îți amintesc că eu sunt soția ta...

Bărbatul – Nu, nu la asta mă refer, bineînțeles. Tu ești altceva... (*Un timp*) Ești sigură că suntem căsătoriți?

Femeia – De ce mă întrebi asta?

Bărbatul – Nu știu... Dorm într-un pat de o persoană...

Femeia – Așa e...

Bărbatul – Nici măcar nu-mi amintesc că sunt însurat, îți dai seama? Medicul mi-a spus că e normal. Încă nu mi-am recăpătat memoria de scurtă durată.

Femeia – Suntem căsătoriți de douăzeci de ani...

Bărbatul (*dus pe gânduri*) – Da, e ciudat, nu? « Nu v-ați recăpătat încă memoria de scurtă durată. » Asta e ultima frază pe care am auzit-o și doar pe asta mi-o amintesc... (*Un timp*) Nu știu... Poate de acolo mi se trage...

Femeia – Ce anume?

Bărbatul – Nevoia asta pe care am avut-o mereu să stric totul... Ca să nu risc să fiu dezamăgit... (*Ia mărul și îl privește.*) Când mărul are vierme, nu se termină bine pentru nimeni.

Femeia – În afară de vierme... (*El o privește mirat, ea se corectează imediat.*) Scuză-mă, nu știu de ce am zis asta...

Bărbatul – Nu, ai dreptate, e adevărat... Nimeni nu se gândește la vierme.

Femeia – Și apoi, tu nu ești un măr.

Bărbatul – Nu știu. Nu mai știu.

Femeia – Ți-ai luat medicamentele?

Bărbatul – Ce medicamente?

Femeia – Îți aduc un pahar cu apă.

Iese. El mai mușcă o dată din măr. Ea revine cu ceva schimbat în îmbrăcăminte (un accesoriu) sau în coafură (o perucă). Nimic extravagant, dar ceva foarte vizibil și puțin straniu. El nu pare să observe nimic. Ea îi întinde un pahar cu apă, ca și cum nimic nu s-ar fi schimbat.

Bărbatul – Mulțumesc.

Ia pastilele pe care i le întinde și le înghite. Ea îl privește fix.

Bărbatul – Ce e? Ce am?

Femeia – Trebuie să-ți spun ceva.

Bărbatul – OK.

Femeia – Nu e ușor.

Bărbatul – Mă sperii...

Femeia – Nu, nu e despre tine. Adică da, dar...

Bărbatul – Bun...

Femeia – Ei bine... eu... Nu sunt chiar... cine crezi tu.

Bărbatul – Cum adică? Eu nu cred nimic.

Femeia – Totuși, sunt soția ta.

Bărbatul – Vrei să spui că... mă înșeli?

Femeia – Nu, nu e deloc asta. Adică...

Bărbatul – Adică ce?

Femeia – Nu te înșel, în sensul ăsta... Dar te-am înșelat.

Bărbatul – Când? Cu cine?

Femeia – Nu cu alt bărbat, în orice caz, stai liniștit.

Bărbatul – Nu eram neliniștit.

Femeia – Nu, prin asta vreau să spun... nu ți-am spus adevărul. Te-am mințit.

Bărbatul – Despre ce?

Femeia – Despre tot. De la început. De fapt, nu sunt chiar o femeie...

Bărbatul – Sunt căsătorit cu un bărbat și nu mi-am dat seama niciodată?

Femeia – Nici bărbat nu sunt.

Bărbatul – Bine... Undeva la mijloc, atunci.

Femeia – Mai degrabă nici una, nici alta.

Bărbatul – Bun... atunci de asta n-am avut niciodată copii, presupun.

Femeia – Da... printre altele...

Bărbatul – Pentru că mai e și altceva?

Femeia – Nu sunt de aici.

Bărbatul – De aici? Unde suntem, mai exact?

Femeia – Vin din altă lume decât a ta.

Bărbatul – Ești o vrăjitoare...

Femeia – Vrăjitoarele nu există. Toată lumea știe asta.

Bărbatul – Deci nu ești nici vrăjitoare.

Femeia – Îți amintești de mama mea?

Bărbatul – Nu.

Femeia – M-a născut după ce a fost vizitată de un extraterestru.

Tăcere. El o privește, părând că își caută cuvintele.

Bărbatul – Parcă am mai auzit povestea asta undeva.

Femeia – Într-o biserică, poate. Despre sarcina Fecioarei Maria.

Bărbatul – Da... Sau poate e de la medicamente...

Întineric.

Muzică de așteptare de robot telefonic.

Lumină.

Aceeași cameră, dar câteva detalii arată că este o cameră de spital (un grafic medical la capătul patului și o perfuzie montată pe cealaltă parte a noptierei, de exemplu). Același bărbat se trezește în același pat. Intră aceeași femeie, dar în halat alb de medic.

Femeia – Ei bine, dragă domnule? Cum vă simțiți astăzi?

Bărbatul – Bine... adică... Dar ce faceți în camera mea?

Femeia – Ah... Această întrebare simplă pare să indice că nu v-ați recăpătat încă pe deplin memoria de scurtă durată.

Bărbatul – Nu-mi amintesc nimic... în afară de faptul că mi-ați mai spus asta.

Femeia – Nu vă faceți griji, e foarte frecvent după acest tip de intervenție. Când se intervine asupra creierului...

Bărbatul – Creierul? Înțeleg...

Femeia – Dacă încă vedeți, e deja ceva... Ascultați, n-o să vă mint, starea dumneavoastră... este foarte îngrijorătoare.

Bărbatul – Vreți să spuneți îngrijorătoare pentru mine, presupun?

Femeia – Mi-ar fi plăcut să vă dau vești bune, dar ce vreți? Nu sunt Dumnezeu-Tatăl.

Bărbatul – Ceea ce, pentru mine, ar fi mai degrabă o veste bună.

Femeia – Așa credeți?

Bărbatul (*pentru sine*) – Să te trezești după o operație pe creier și să-l vezi pe Dumnezeu-Tatăl...

Femeia – Desigur... Așadar, rezultatele primelor noastre analize nu sunt foarte încurajatoare... pentru dumneavoastră.

Bărbatul – Am înțeles.

Femeia – Dacă mai auziți, e deja ceva...

Bărbatul – Și deci spuneți că... e grav.

Femeia – Doamne... Nu neapărat...

Bărbatul – Cum adică?

Femeia – Ce e grav e că... nu știm deloc ce aveți.

Bărbatul – Aha... Și bănuiesc că asta... e grav pentru dumneavoastră.

Femeia – Dacă nu știm ce aveți, nu știm nici cum să vă tratăm. Pe scurt, nu știm ce să facem... Și când nu știi ce să faci, nu știi nici ce să spui. Sincer, domnule, nu știu ce să vă spun...

Bărbatul – Ascultați, Doctore... Pot să vă spun Doctore?

Femeia – Mi-am obținut diploma de medic în România... (*Încântată*) Dar desigur, vă rog. Spuneți-mi Doctore.

Bărbatul – Știu că vă faceți multe griji pentru mine, dar eu... sunt mai îngrijorat de starea mintală a soției mele.

Femeia – Soția dumneavoastră? Ia te uită...

Bărbatul – E greu de crezut, dar... imaginați-vă că soția mea se crede marțiană.

Femeia – Ia te uită...

Bărbatul – Nu pareți deloc surprinsă.

Femeia – Ba da, desigur, dar... Ca să fiu sinceră... (*Consultă un dosar.*) Nu știam că sunteți căsătorit... În orice caz, nu apare în dosarul dumneavoastră medical.

Bărbatul – Poate au considerat că nu e o boală suficient de gravă ca să fie menționată.

Ea râde puțin forțat.

Femeia – În orice caz, v-ați recăpătat simțul umorului. Și asta e un semn bun, nu-i așa? Îl cunoașteți pe Ionesco?

Bărbatul – Nu personal.

Femeia – Era român, ca mine. Și am onoarea să port același nume de familie ca el. După mama mea, suntem vag înrudiți.

Bărbatul – Serios?

Femeia (*confidențial*) – Între noi fie vorba, am crezut mereu că românii sunt mai făcuți pentru teatrul absurdului decât pentru neurochirurgie.

Bărbatul – Mulțumesc, Doctore Ionesco. Exact genul de lucruri liniștitoare pe care un pacient își dorește să le audă din gura chirurgului său în sala de trezire...

Femeia – Cu plăcere. Pentru asta sunt aici. Dacă mai aveți și alte întrebări, nu ezitați.

Bărbatul – Și... pentru soția mea, puteți face ceva?

Femeia – Soția dumneavoastră? Ei bine... Ar trebui mai întâi să fim siguri că aveți într-adevăr o soție...

Bărbatul – Da, evident.

Femeia – Și apoi că soția dumneavoastră nu e cu adevărat o extraterestră.

Bărbatul – Cum adică?

Femeia – V-veți admite că, dacă presupusa dumneavoastră soție e chiar marțiană, nu o putem considera nebună atunci când afirmă că vine de pe planeta Marte.

Bărbatul – Așa e, privind lucrurile așa...

Femeia – În orice caz, asta ni se predă la facultățile de medicină din România.

El o privește ca și cum abia acum ar observa-o cu adevărat.

Bărbatul – E incredibil, Doctore Ionesco...

Femeia – Ce anume?

Bărbatul – Cât de mult semănați cu soția mea... Mă rog, cât ați semăna cu soția mea dacă aș fi căsătorit.

Femeia – Și totuși... vă asigur că eu nu vin de pe planeta Marte.

Bărbatul – Nu, veniți din România. Și... dumneavoastră m-ați operat, nu-i așa?

Femeia – Din păcate pentru dumneavoastră... Bănuiesc că un medic venit din alt colț al galaxiei ar fi putut să vă salveze.

Bărbatul – Credeți...?

Femeia – Din câte se spune, acei oameni sunt mult mai evoluți decât noi. În orice caz, putem presupune în mod rezonabil că medicii lor sunt mai bine pregătiți decât niște simpli medici rezidenți care au studiat la București...

Bărbatul – Da, mă rog...

Femeia – Aveți dreptate... La nivelul ăsta de presupuneri, mă întreb dacă mai putem vorbi de presupuneri rezonabile, nu-i așa? O să vă las să vă odihniți... Revin puțin mai târziu...

Bărbatul – Vă mai pot ruga ceva?

Femeia – Atâta timp cât nu e să vă salvez viața...

Bărbatul – Dacă o întâlniți pe soția mea, spuneți-i că... nu sunt căsătorit.

Femeia – N-o să uit.

Bărbatul – Mulțumesc.

Se pregătește să plece, dar se întoarce o ultimă dată spre el.

Femeia – Pot să vă cer și eu ceva?

Bărbatul – Atâta timp cât nu e cum mă cheamă.

Femeia – Ați putea să-mi spuneți încă o dată Doctore?

Bărbatul – Mulțumesc, Doctore Ionesco. La revedere, Doctore.

Întineric.

Muzică de așteptare de robot telefonic.

Lumină.

Bărbatul stă așezat în pat. Privește în gol. Intră femeia, îmbrăcată ca preot.

Femeia – Bună ziua, fiule.

Bărbatul (*abia surprins*) – Bună ziua, tată...

Femeia – Sunt preotul acestui spital.

Bărbatul – Bună ziua, părinte.

Femeia – Am venit imediat ce m-ați chemat.

Bărbatul – Sunteți chiar sigură că eu v-am chemat?

Femeia – Cineva mi-a spus să vin să vă văd. Avea un ușor accent francez.

Bărbatul – A, da... Chirurgical meu...

Femeia – Am înțeles că era destul de urgent... Dar dacă simțiți că nu sunteți pregătit, pot reveni puțin mai târziu.

Bărbatul – Nu, nu, vă rog. Și apoi, așa e mai sigur. Pentru orice eventualitate. Mă rog, nu știu cât timp rămâne valabil...

Femeia – Valabil?

Bărbatul – Adică ungerea de pe urmă. Dacă nu mori imediat, cât timp mai e valabilă după? Trei luni, presupun. Ca un certificat medical.

Femeia – Recunosc că... Nu mi s-a mai pus niciodată întrebarea. Și cum nu mi s-a mai întâmplat până acum...

Bărbatul – Vreți să spuneți că niciunul dintre credincioșii dumneavoastră nu a supraviețuit după ce a primit viaticul?

Femeia – Adică... Da... se pare că nu...

Bărbatul – Și sunteți chiar sigură că sunt catolic?

Femeia – Sincer să fiu... vă mărturisesc că nu m-am gândit niciodată să cer un certificat de botez în astfel de împrejurări. Nu-mi imaginez un muribund mințind despre religia lui ca să primească ungerea de pe urmă în ultimul moment. Nu sunteți sigur că sunteți catolic, fiule?

Bărbatul – Nu-mi amintesc nici să fiu evreu sau musulman. Și cum nu sunt circumcis. Sunteți sigură că nu sunt circumcis, nu-i așa?

Femeia – Dumnezeuule...

Bărbatul – Iertați-mă, vă pun în încurcătură cu toate întrebările mele. Dar știți, nu prea am experiență. E prima mea ungere de pe urmă...

Femeia – Da, îmi dau seama... Doriți măcar să vă spovediți, fiule?

Bărbatul – Nu știu... e... e obligatoriu?

Femeia – Să spunem că e foarte recomandat. Pentru mântuirea sufletului dumneavoastră.

Bărbatul – Bun... La urma urmei, ce risc?

Femeia – Vă ascult, fiule.

Bărbatul se gândește, apoi o privește ca și cum ar descoperi-o abia acum.

Bărbatul – Trebuie să vă mărturisesc că...

Femeia – Da?

Bărbatul – E puțin stânjenitor.

Femeia – Și de ce anume, fiule?

Bărbatul – Semănați foarte mult cu soția mea.

Femeia – Înțeleg...

Bărbatul – Veți înțelege că, pentru un bărbat însurat, impresia că duhovnicul lui seamănă cu soția...

Femeia – Liniștiți-vă, fiule. Chiar dacă aș fi soția dumneavoastră, aș fi legată de secretul spovedaniei...

Bărbatul – Bun... Dar nu prea știu cu ce să încep...

Femeia – Începeți cu sfârșitul.

Bărbatul – E foarte greu să vă spovediți când v-ați pierdut memoria, știți...

Femeia – Măcar vă simțiți vinovat, fiule? Ar fi un început...

Bărbatul – Mai sunteți vinovat când ați uitat până și amintirea păcatelor dumneavoastră?

Femeia – Chiar nu vă amintiți nimic?

Bărbatul – Nici măcar unde mi-am parcat mașina.

Femeia – De vreme ce nu sunteți în măsură să vă mărturisiți păcatele, vă dau totuși dezlegarea. În beneficiul îndoielii...

Bărbatul – Mulțumesc pentru încredere, părinte. O să încerc să nu vă dezamănesc.

Femeia – Dar nu uitați să vă puneți situația în ordine cât de curând veți putea.

Bărbatul – Promit. Jur pe toate cele sfinte.

Îl binecuvântează făcând semnul crucii.

Femeia – În numele tatălui, al mamei și al fiului.

Bărbatul – Amin.

Întuneric.

Muzică de așteptare de robot telefonic.

Lumină.

În pat, bărbatul își recapătă treptat cunoștința. Femeia intră, în ținută de femeie de afaceri, cu un laptop într-o servietă.

Femeia – Bună ziua, stimate domn!

Bărbatul – Bună ziua...

Femeia – Vă rog să mă scuzați o clipă, nu va dura mult.

Bărbatul – Vă rog...

Scoate laptopul din servietă, îl pornește și îl așază pe noptieră, astfel încât el să vadă ecranul.

Femeia – Vă amintiți parola de la Wi-Fi?

Bărbatul – Nici măcar numele nu mi-l mai amintesc.

Femeia – Nu-i nimic, ne descurcăm și fără. (După ce își drege vocea) Stimate domn, am dorit să vă întâlnesc cât mai repede, pentru că am vești bune pentru dumneavoastră.

Bărbatul – Un produs nou, poate? Un remediu miraculos? Ceva care mi-ar putea salva viața.

Femeia – Mi-ați luat vorbele din gură, stimate domn. Într-adevăr, noile produse financiare pe care vreau să vi le propun v-ar putea schimba viața.

Bărbatul – Deduc că nu sunteți medic.

Femeia – Sunt consilierul dumneavoastră financiar. Aveți un cont la Creditul Universal, nu-i așa?

Bărbatul – Da, poate.

Femeia – Și vă pot asigura că faceți parte dintre cei mai buni clienți ai noștri.

Bărbatul – Cu atât mai bine. Pentru că nici măcar nu sunt sigur că sunt un bun catolic...

Femeia – Stați liniștit, nu e obligatoriu să fii credincios ca să joci la bursă. Iar ca client privilegiat al băncii noastre, am ținut să vă propun cu prioritate noile noastre oportunități de investiție, cu un randament absolut excepțional.

Bărbatul – Aha...

Femeia – Priviți graficul acesta. (*Îi arată o curbă.*) Noul nostru fond de investiții, Fondul Phoenix, a câștigat 27% în șase luni.

Bărbatul – Phoenix? Da, sună frumos. Dar de ce acest nume?

Femeia – În anul precedent, din păcate, Fondul Phoenix pierduse 73% din valoarea bursieră. Este o investiție riscantă, rezervată celor mai îndrăzneți investitori, dar care renaște mereu din propria cenușă!

Bărbatul – Nu sunt sigur că pot spune același lucru despre mine.

Femeia – Haideți, sunt sigură că recunosc în dumneavoastră un luptător. Investițiile la bursă sunt mereu câștigătoare pe termen lung.

Bărbatul – Știți, termenul lung, pentru mine... V-am spus că tocmai am primit ungerea de pe urmă?

Femeia – Tocmai la asta voiam să ajung, stimate domn. Nu vă ascund că trebuie să vă decideți repede. Este o oportunitate excepțională. Dar nu va fi pentru toată lumea. Vom putea lucra doar cu clienții cei mai receptivi.

Bărbatul – Nu sunt sigur că mai sunt foarte receptiv, nici măcar la tratamentele medicale. Sincer, am ajuns să mă întreb dacă nu cumva sunt deja mort...

Deschide mapa și scoate o broșură pe care i-o întinde cu un zâmbet comercial.

Femeia – Stați liniștit... Avem și o gamă completă de produse de asigurare de viață și asigurare de deces.

Bărbatul (*luând documentul*) – Mulțumesc...

Femeia – Vă las să vă gândiți, stimate domn. Nu o să vă hărțuim, desigur. Suntem aici înainte de toate ca să vă consiliem...

Bărbatul – Da... o să mă gândesc.

Femeia – Vă las, mai am și alți investitori potențiali de întâlnit în această instituție. De altfel, ce este locul acesta? Un azil de bătrâni?

Bărbatul – O unitate de îngrijiri paliative.

Femeia – Exact. Atunci pe curând. Dar gândiți repede, stimate domn. În cazul dumneavoastră mai ales, nu aveți timp de pierdut... și ar fi păcat să ratați o asemenea oportunitate.

Întuneric.

Muzică de așteptare de robot telefonic.

Lumină.

O persoană este întinsă în pat, cu chipul ascuns. Bărbatul intră, îmbrăcat în haine de oraș de altădată, cu un buchet de flori în mână (presupusul tată al femeii extraterestre văzute mai devreme). Văzând că femeia doarme, bărbatul pune buchetul pe noptieră și iese. Femeia se trezește și se așază în pat. Privește buchetul. Bărbatul revine cu o vază plină cu apă.

Bărbatul – N-am vrut să te trezesc...

Femeia (puțin derutată) – Mulțumesc pentru flori.

Bărbatul pune florile în vază și o așază pe noptieră.

Bărbatul – Cum te simți?

Femeia – Am dormit prost... În coșmarul meu, tu erai bolnav și eu veneam să te vizitez.

Bărbatul – Dar tu nu ești bolnavă, iubito.

Ea pare surprinsă.

Femeia – Atunci ce fac într-un pat de spital?

Bărbatul – Dar, iubito! E maternitatea. Tocmai ai născut...

Femeia – A, da...

Bărbatul – Încă ești sub efectul anesteziei.

Femeia – Anesteziei?

Bărbatul – A fost puțin complicat, o să-ți explic. Dar nu-ți face griji, acum o să fie bine.

Femeia – Și copilul?

Bărbatul – E fată.

Femeia – O fată? Ce minunat...

Bărbatul – Mă rog, când spun fată...

Femeia – Pot s-o văd?

Bărbatul – A fost puțin complicat. O să-ți explic...

Femeia – N-a supraviețuit nașterii, așa-i?

Bărbatul – Nu, nu a murit, stai liniștită. Mă rog, când spun stai liniștită...

Femeia – Ce? Ce s-a întâmplat? A suferit la naștere? O să rămână cu sechele?

Bărbatul – Nu... Ea... Aparent, nu va rămâne cu sechele. Doar că...

Femeia – E mongoliană!

Bărbatul – Nici asta. Deși, știi, acum se spune mai degrabă trisomică.

Femeia – Nu-mi pasă cum îi spune! E normală, da sau nu?

Bărbatul – Da... și nu.

Femeia – Cum adică da și nu? Ori e normală, ori nu e, nu?

Bărbatul – Să zicem că e normală... pentru o extraterestră.

Un timp.

Femeia – Înțeleg...

Bărbatul – Cum adică înțelegi? Nu pari deloc surprinsă...

Femeia – Ba da, sigur că da, dar... îmi revine acum în minte.

Bărbatul – Îți revine? Ce anume îți revine? (*Părând că înțelege ceva*) Vrei să spui că m-ai înșelat cu un extraterestru și abia acum îți amintești?

Femeia – Nu e deloc ce crezi, te asigur.

Bărbatul – A, da?

Femeia – Un copil... nu înseamnă neapărat că există un tată și o mamă. Uite, gândește-te la Pruncul Isus și la Fecioara Maria, de exemplu!

Bărbatul – Fecioara Maria? Îți bați joc de mine? Nu mă cheamă Iosif și știu să recunosc o femeie adulteră când o văd.

Femeia – E puțin mai complicat de atât...

Bărbatul – Soția mea m-a înșelat cu un extraterestru. Tocmai a născut un extraterestru, deși eu trebuia să fiu tatăl! Mi-e greu să-mi imaginez ceva mai complicat de atât!

Femeia – Și ești sigur că e normală, copilul...

Bărbatul – Cum adică normală? Seamănă cu ET, îți spun!

Femeia – Mă întreb doar... cum poate un ginecolog să știe dacă un bebeluș extraterestru e normal, sau nu, mai ales când nici măcar nu știe de pe ce planetă vine tatăl.

Bărbatul (*abătut*) – Ai dreptate... Mai ales când ginecologul vine din România. De asta, măcar, suntem siguri...

Întineric.

Muzică de așteptare de robot telefonic.

Lumină.

Din nou bărbatul este în pat, cu privirea pierdută în gol. Femeia intră, într-o ținută destul de strictă, cu o servietă în mână.

Femeia – Bună ziua, domnule. Scuzați-mă pentru întârziere. Un mic incident.

Bărbatul – Ne cunoaștem?

Femeia – Iertați-mă, am uitat. Nu ne-am întâlnit niciodată. Sunt notarul dumneavoastră, Colombariu.

Bărbatul – Colombariu?

Femeia – Numele acesta vă spune ceva?

Bărbatul – Să mă gândesc... Colombariu... Nu, clar, primul gând care-mi vine în minte e că sunt în rahat până la gât.

Femeia deschide servieta și scoate câteva hârtii.

Femeia – Tocmai despre asta e vorba. Așa cum am convenit, am pregătit documentele pe care mi le-ați cerut.

Bărbatul – A, da...?

Femeia – Testamentul dumneavoastră, vă amintiți?

Bărbatul – Nu.

Femeia – Oricum, e întotdeauna bine să vă puneți lucrurile în ordine.. Pentru orice eventualitate...

Bărbatul – Da, același lucru mi l-a spus și un preot nu demult.

Femeia – Nimeni nu e nemuritor, nu-i așa? Chiar eu, venind încoace, am avut o mică tamponare cu mașina. Un șofer iresponsabil. Putea fi mult mai grav. De aceea am și întârziat.

Bărbatul – Deci de asta notarul vine după preot. Mă și miram...

Femeia – A trebuit să semnăm constatarea. Idiotul nu voia să recunoască faptul că era vinovat. Era chiar un preot... Dovadă că și un preot poate fi de rea-credință...

Bărbatul – Un preot care, în mod ciudat, seamăna foarte mult cu soția mea, presupun.

Femeia – Nu vreau totuși să vă rețin prea mult. Și eu sunt foarte în întârziere... (*Îi întinde un teanc de foi și un pix.*) Pofțiți, dacă vreți să parafați și să semnați. Desigur, nu sunteți obligat să citiți tot.

Bărbatul ezită puțin înainte de a lua documentul și pixul.

Bărbatul – Bun... bănuiesc că nu am de ales. Parcă îmi semnez condamnarea la moarte...

Încearcă să semneze, dar se oprește după câteva tentative nereușite.

Femeia – O problemă?

Bărbatul – Pixul dumneavoastră nu scrie.

Femeia – Să văd... (*Se apleacă asupra documentului.*) Ah, nu... Doar că am uitat să vă spun. Este cerneală invizibilă.

Bărbatul – Cerneală invizibilă?

Femeia – Suc de lămâie, dacă preferați.

Bărbatul – În regulă...

Femeia – Haideți, semnați. (*În timp ce el parafează și semnează*) Înțelegeți, notarii nu sunt întotdeauna bine primiți în unitățile de îngrijiri paliative.

Bărbatul – Ce ciudat.

Femeia – Totuși, am auzit că acolo sunt aduși chiar și clovni. În speranța că vor scurta suferința unor pacienți, făcându-i să moară de râs. Personal, nu mi se pare nimic mai trist decât un clovn. Dar dumneavoastră?

Bărbatul – Un notar, poate...

Femeia – Circul în general. E ceva sinistru. Întotdeauna mi s-a părut că miroase a moarte. Ca să nu mai vorbim de bâlciuri, desigur.

Bărbatul – Vorbeați de sucul de lămâie, cred...

Femeia – Ce vreți? Există mereu oameni mai suspicioși decât restul. Unii apropiați se întreabă dacă nu cumva punem pe cineva să semneze orice pe patul de moarte, ca să-l lăsăm fără economii și să-i lipsim de moștenire.

Bărbatul – Deci dacă întâlniți vreunul la ieșire, îi puteți arăta testamentul și îi puteți spune: vedeți, nu a semnat nimic.

Femeia – Exact.

Bărbatul – Iar după ce ajungeți la birou, treceți documentul pe sub o lumânare ca să se caramelizeze lămâia. Făceam și eu asta când eram copil.

Femeia – Cu toții am fost copii, nu-i așa?

Bărbatul – Dar numai notarii și-au păstrat sufletul de copil...

Femeia – Va trebui să vă las. Mai am și alți muribunzi de vizitat până diseară.

Bărbatul – Simplă curiozitate... Ce spune, în mare, testamentul?

Femeia – Vă lăsați toate bunurile unei fundații al cărei scop este stabilirea unui contact cu civilizațiile extraterestre.

Bărbatul – Dacă măcar asta mă ajută să reiau legătura cu soția mea.

Întineric.

Muzică de așteptare de robot telefonic.

Lumină.

Bărbatul se trezește în patul lui. Femeia revine în halat alb.

Femeia – Bună ziua, domnule.

Bărbatul – Bună ziua, doamnă doctor.

Femeia – De data asta nu vă mai întreb dacă sunteți bine. E genul de întrebare pe care o puneți din reflex, înainte să vă dați seama că n-ar fi trebuit.

Bărbatul – N-ați văzut cumva un notar ieșind din camera asta cu un testament semnat cu cerneală invizibilă?

Femeia – Dragă domnule, cred că în stadiul în care ne aflăm... vreau să spun, în stadiul terminal în care vă aflați... nu are rost să ne mințim singuri, nu-i așa?

Bărbatul – Să înțeleg că tot nu aveți vești bune pentru mine?

Femeia – Ne mai datorați o sumă serioasă. În schimb, vă datorez măcar adevărul. A fost, cum se spune, operația de ultimă șansă. Din păcate, operația nu a reușit. Îmi pare sincer rău.

Bărbatul – Nu mă miră. N-am avut niciodată noroc...

Femeia – Să nu aveți regrete. În jargonul nostru, când spunem operația de ultimă șansă, înseamnă o operație fără nicio șansă de reușită.

Bărbatul – Am înțeles.

Femeia – Povestea cu operația de ultimă șansă e doar un truc medical, ca să mai ținem în așteptare familia — și pacientul — până la deznodământul fatal.

Bărbatul – Da, cred că am prins ideea generală...

Femeia – Cunoașteți dumneavoastră mulți pacienți care s-au făcut bine după operația de ultimă șansă?

Bărbatul – Nu, recunosc...

Femeia – Exact... Și cum nu putem crede că toți pacienții sunt atât de ghinionști...

Bărbatul – Deci sunt condamnat.

Femeia – N-aș folosi termeni atât de brutali, dar... da, dragă domnule, a venit momentul să trageți linie la viața dumneavoastră... și să vă reglați conturile cu societatea. Începând cu cea care este acționar majoritar al acestui spital...

Bărbatul – Vă mulțumesc pentru sinceritate, doamnă doctor Ionesco.

Femeia – Din păcate, va trebui să vă rog să nu-mi mai spuneți doctor.

Bărbatul – A, da?

Femeia – După ce mi-au reanalizat diplomele și au evaluat rata mortalității din secția mea de chirurgie, conducerea spitalului a considerat mai prudent să mă transfere la contabilitate.

Bărbatul – Înțeleg, dar atunci... ce căutați aici, mai exact?

Femeia – Ei bine... când vorbeam de lichidarea conturilor, nu era o metaforă... Am venit cu nota de plată, dragă domnule... Plecați dintre noi, desigur, dar nu credeți că o să vă lăsăm să plecați fără să plătiți? Și nu cu asigurarea dumneavoastră... Nu v-a recomandat nimeni o supra-asigurare?

Bărbatul – Și dacă nu am cu ce să plătesc?

Femeia – Asta ar putea dăuna grav mântuirii sufletului dumneavoastră... Știți, acum... Serviciul nostru de Recuperări este de o eficiență redutabilă.

Bărbatul – Mai eficient decât Serviciul dumneavoastră de Chirurgie, în orice caz.

Femeia – Să spunem că... românii pe care îi angajăm în acest spital sunt mult mai eficienți la recuperarea creanțelor decât la chirurgia pe creier... Iar acționarii noștri au acum relații la nivel foarte înalt.

Bărbatul – Vreți să spuneți... sus de tot?

Femeia – Ce vreți... fondurile suverane care ne conduc erau deja administrate de morți-vii. Au început să cumpere azile, spitale, biserici, cimitire... Destul de logic, au ajuns să aibă participații și în rai, și în iad.

Bărbatul – Și atunci?

Femeia – Așadar, alegerea vă aparține... Dar să știți că rău-platnicii sunt foarte prost văzuți în rai.

Întineric.

Muzică de așteptare de robot telefonic.

Lumină.

Bărbatul este în pat. Intră femeia. Este îmbrăcată în negru. Poartă o coasă.

Femeia – Așadar, dragă domnule? A sosit ora marii plecări? Nu văd valijoara dumneavoastră. Între noi fie vorba, n-o să aveți nevoie de ea acolo unde mergeți, dar se spune că liniștește...

Bărbatul – E o coasă adevărată?

Femeia – Asta? Nu, ce vă trece prin cap... E una falsă. Din plastic. Uitați!

Ia lama și o îndoiaie.

Bărbatul – În regulă.

Femeia – Firește că nu... O coasă adevărată... cineva s-ar putea răni.

Bărbatul – Mai ales într-un spital.

Femeia – Coasa e doar un simbol. Ca o mătură pentru o vrăjitoare. Sau un toiag episcopal pentru un episcop. Ca să fim recunoscuți din prima clipă când ne vede cineva.

Bărbatul – E adevărat că v-am recunoscut imediat.

Femeia – Măcar așa nu mai trebuie să ne prezentăm. Vă imaginați scena... Bună ziua, eu sunt Moartea. Am venit să tai puținul suflu care v-a mai rămas, după ce contabilul acestui spital v-a secerat și ultimul grăunte de avere.

Bărbatul – Cel puțin nu duceți lipsă de umor...

Femeia – Cu noi n-o să vă plictisiți, o să vedeți. Așadar, sunteți gata?

Bărbatul – Dumnezeuule... Pe cât se poate. Și ce trebuie să fac, mai exact?

Femeia – Dumneavoastră nimic. Eu doar trebuie să sting lumina...

Bărbatul – Dumneavoastră mă însoțiți în această ultimă călătorie?

Femeia – Nu, stați liniștit. Eu sunt doar mesagerul, ca să zicem așa. Sau poștașul, dacă preferați. Am venit cu scrisoarea recomandată cu confirmare de primire. După aceea...

Bărbatul – În regulă... Îmi mai dați un minut?

Femeia – Dacă vreți să mai treceți pe la toaletă o ultimă dată înainte de plecare, acum e momentul. După aceea nu veți mai avea cu ce. Credeți-mă, vine o vârstă când asta nu are doar dezavantaje.

Întineric.

Muzică de așteptare de robot telefonic.

Lumină.

Bărbatul se ridică de pe pat, cu o valiză în mână. Femeia intră în costum de extraterestru.

Femeia – Bună, iubitule.

Bărbatul – Dar nu înțeleg... Unde a dispărut...

Femeia – Moartea cu coasa? Am trimis-o să ne ia două cafele de la automat. Nu credeam că va fi atât de ușor să scap de ea. Dar nu avem timp de pierdut...

Bărbatul – Deci era adevărat? Chiar sunt căsătorit?

Femeia – La fel de adevărat pe cât sunt eu extraterestră.

Bărbatul – Dar... cum e posibil?

Femeia – E o poveste cam complicată... De fapt, mama mea... Dar îți povestesc pe drum.

Bărbatul – Ce drum?

Femeia – O să te duc pe planeta de unde vin.

Bărbatul – Și atunci, ce se va întâmpla?

Femeia – Crede-mă, spitalele noastre sunt mult mai performante decât acesta.

Bărbatul – Și bănuiesc că nu există niciun risc să dai peste un intern român.

Femeia – Niciunul.

Aruncă o privire în jur.

Bărbatul – Și nu ne vom mai întoarce niciodată aici?

Femeia – Nu-mi spune că o să-ți fie dor de locul ăsta.

Bărbatul – Începusem să mă obișnuiesc.

Femeia – Dacă preferi să aștepti să se întoarcă Moartea de la Psihiatrie cu termosul și coasa ei din plastic. Până la urmă, ai primit deja ungere de pe urmă. Poți să încerci varianta cu preotul...

Bărbatul – N-am prea mare încredere... Pariul lui Pascal... N-am avut niciodată noroc la pariuri. De fapt, n-am avut noroc în general. Până și am ratat și operația ultimei șanse — atunci ce șanse să mai am cu operația Duhului Sfânt.

Femeia – Preferi să te încrezi într-o extraterestră?

Bărbatul – Dacă seamănă cu soția mea, de ce nu? Deci nu ne mai întoarcem niciodată...

Femeia – Ba da, poate într-o zi. Dar nu imediat.

Bărbatul – Peste foarte mult timp, vrei să spui?

Femeia – Timpul... tocmai asta va trebui să uiți... Acum trebuie să plecăm — o văd pe cealaltă cum devine nerăbdătoare, acolo, cu adevărata ei coasă... din plastic...

Bărbatul – O să fie dezamăgită, sigur. Eu doar i-am spus că mă duc la toaletă...

Femeia – Ea își imaginează că după moarte oamenii urcă direct la Cer, însoțiți de îngerul păzitor. N-am vrut s-o contrazicem.

Bărbatul – Și până la urmă, în cazul meu, nu greșește chiar complet. Doar că îngerul păzitor e o marțiancă.

Femeia – De asta prefer să plec înainte să se întoarcă. Dumnezeu e ca Moș Crăciun: în ziua în care îl vezi, nu mai crezi în el. (*Îi întinde mâna.*) Mergem?

Bărbatul (*ezitând*) – Mama mea va fi și ea acolo?

Femeia – Ți-am spus... Nu e paradisul... Dar va fi chiar și Fecioara Maria.

Bărbatul – Nu credeam că o să aud asta vreodată. Totuși mă întreb dacă nu cumva am înnebunit.

Femeia – Viața e o terapie lungă, din care nu ieși întotdeauna vindecat.

Bărbatul – E și o boală lungă din care ieși întotdeauna mort. În ce constă operația asta?

Femeia – Un transplant de creier.

Bărbatul – Aha... Atunci ar fi mai bine să facem o copie de siguranță...

Femeia – O să-ți transplantăm un creier marțian. Din păcate, nu vom putea recupera ce ai acum în memorie.

Bărbatul – Bun... Oricum nu-mi mai aminteam aproape nimic. Și nici nu erau numai amintiri bune. Până la urmă, nu e chiar grav. Nu, nu regret nimic. O iau de la zero...

Femeia – Îmi amintește de un cântec...

Bărbatul – Cu tine... aș merge până la capătul lumii... dacă mi-ai cere...

Ea îl ia de mână.

Femeia – Atunci să mergem...

Ies.

Întuneric.

Muzică de așteptare de robot telefonic.

Lumină.

Salonul este gol. Patul e gol. Intră un medic însoțit de o asistentă, amândoi în halate albe.

Femeia – A, în salonul ăsta nu mai e nimeni...

Bărbatul – Nu, tipul ne-a părăsit ieri. Doctorul Ionesco îl operase chiar el...

Femeia – Ultima lui operație...

Bărbatul – Și ultima lui victimă...

Femeia – Un loc care se eliberează pentru următorul pacient.

Bărbatul – În schimb, am avut deja trei nașteri în dimineața asta la maternitate.

Femeia – Unii pleacă, alții sosesc... Marele ciclu al vieții.

Încep să iasă.

Bărbatul – Știți ce s-a ales de el?

Femeia – A murit, nu?

Bărbatul – Vorbeam de Ionesco.

Femeia – A... Și el ne-a părăsit... Cred că face teatru acum.

Bărbatul – E totuși mai bine decât să fii mort.

Femeia – Da... Poate...

Întineric.

Muzică de așteptare de robot telefonic.

Voce off – Nu închideți... Dumnezeu vă va răspunde în curând...

Reia muzica.

Voce off – Nu închideți... planeta Marte vă va răspunde în curând...

Reia muzica.

Voce off – Nu închideți... Ionesco vă va răspunde în curând...

Reia muzica.

Ton de linie ocupată sau de apel întrerupt.

Sfârșit.

Autorul

Jean-Pierre Martinez este un dramaturg francez de origine spaniolă, al cărui parcurs atipic i-a conturat o voce artistică unică. Având o formare academică solidă, el deține diplome în economie și marketing (Sciences Po), literatură spaniolă și engleză (Sorbonne), lingvistică și semiotică (École des Hautes Études en Sciences Sociales), precum și scenaristică (Conservatoire Européen d'Écriture Audiovisuelle).

De-a lungul carierei sale variate, a fost baterist în trupe rock, semiolog în publicitate, scenarist de televiziune, profesor de limba franceză la o universitate din Texas și formator de scenariști la Paris. Astăzi, piesele sale sunt jucate pe cinci continente.

Susținător fervent al independenței dramaturgilor, Jean-Pierre Martinez a făcut alegerea îndrăznească de a oferi gratuit toate piesele sale companiilor de teatru, prin intermediul site-ului său. Traduse în peste douăzeci de limbi, aceste opere au ajuns la trupe emergente și comunități unde teatrul este un instrument al schimbării sociale. Astăzi, piesele sale sunt studiate în școli și universități din Franța și din întreaga lume, consolidându-și astfel impactul cultural.

Cu 121 piese de teatru scrise până în prezent, Martinez construiește un univers teatral unic și captivant. Amestecând cu măiestrie genurile, stilul său este adesea comparat cu cel al marilor dramaturgi francezi de comedie, precum Feydeau și Courteline, având totodată o notă de absurd în stilul lui Ionesco. Deși ancorate în realitatea cotidiană, piesele sale tind adesea spre fantastic și suprarrealism, fiind animate de dialoguri naturale și pline de forță.

Expertiza sa în naratologie și scenaristică se reflectă în construcția solidă a intrigilor, pline de răsturnări de situație neașteptate. În multe dintre operele sale, Martinez abordează critica socială prin caricatură și parodie, prezentând personaje atât victime ale normelor sociale, cât și complici la perpetuarea acestora. Această dualitate amintește de spiritul satiric al lui Molière, combinând critica acidă cu profunzimea umană.

Pentru Jean-Pierre Martinez, teatrul este mai mult decât divertisment – este un spațiu de reflecție și acțiune. Comedia devine un instrument puternic de apărare a valorilor universale, precum libertatea, egalitatea și echitatea.

Dincolo de umor, piesele sale pun în discuție teme actuale esențiale, precum: apărarea laicității, amenințările la adresa democrației, ascensiunea populismului și a extremismului, provocările ecologice ale omenirii.

Prin utilizarea umorului și a meta-teatralității, Martinez explorează rolurile actorilor, ale publicului și ale teatrului în sine. Această abordare adaugă profunzime lucrărilor sale, asigurându-le un impact larg, fără a compromite accesibilitatea. Angajamentul său de a crea piese inteligente, dar accesibile demonstrează relevanța continuă a teatrului în societatea contemporană.

Jean-Pierre Martinez promovează un teatru popular în cel mai autentic și nobil sens al cuvântului: captivant, dar fără a fi simplist, ireverențios, dar fără vulgaritate, angajat social, dar fără a deveni moralizator. Piesele sale continuă să inspire și să distreze publicul din întreaga lume.

Acest text este protejat de legile dreptului de autor.

Încălcarea intenționată a drepturilor de autor constituie o infracțiune și poate fi investigată, putând duce la o pedeapsă maximă de până la 3 ani de închisoare și o amendă de 300.000 EUR.

Toate piesele lui Jean-Pierre Martinez sunt disponibile pentru descărcare gratuită pe site-urile sale. Cu toate acestea, orice reprezentatie publică, fie ea profesionistă sau amatoră, necesită o autorizare prealabilă din partea autorului.

Pentru a contacta Jean-Pierre Martinez și a solicita permisiunea de a pune în scenă una dintre operele sale:

<https://comediatheque.net/>
<https://jeanpierremartinez.net/>

Avignon – Februarie 2026

© La Comédiathèque

Piesă disponibilă pentru descărcare gratuită